

суспільства, народу, нації. Саме «Християнська родина та Рідна Українська Школа» названі передумовою здорового виховання прийдешніх поколінь.

Характерно, що в Заповіті з багатогранної діяльності виокремлено служіння Христові, роботу науковця, богословського дослідника, служіння рідній Церкві «які доручав Глава і Батько нашої Церкви, Слуга Божий Митрополит Андрей, як професор і ректор Духовної Семінарії та Богословської Академії, в кінці - як засновник Українського Католицького Університету тут, у Римі».

Перед лицем вічності Й. Сліпий багаторазово повертається до значимості, цінності науки: «Полюбіть науку, плекайте і збагачуйте її своєю працею та своїм знанням, будьте її служителями! Споруджуйте Храми науки, вогнища духовної сили Церкви та Народу, пам'ятаючи, що немислиме повне життя церкви і Народу без рідної науки. Наука - це їхнє дихання життя». Саме через науку «одиниця стає тим багатша, чим сильніше опановує її ідея, що обнімає небо і землю, час і вічність, історію і сучасність, серце і ум» [5].

До сьогоднішніх днів ми не знаємо іншого тексту, який на такому ж інтелектуальному та емоційному рівні був би своєрідним гімном наукової діяльності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ І ЛІТЕРАТУРИ:

1. Гринчишин М. Введення. В кн. Шептицький Андрей. Пастирські послання 1899–1914 рр. Т.1. – Львів: видавництво «Артос», 2007. – С. V11-X1.
2. Пастирське послання Єпископа Андрея до вірних Станиславівської єпархії. В кн. Шептицький Андрей. Пастирські послання 1899–1914 рр. Т. 1. – Львів: видавництво «Артос», 2007. – С. 3–18.
3. Пастирське послання Єпископа Андрея до духовенства. Наша програма. В кн. Шептицький Андрей. Пастирські послання 1899–1914 рр. Т. 1. – Львів: видавництво «Артос», 2007. – С. 19–26.
4. Пастирське послання Митрополита Андрея. До руської інтелігенції. Т.1. В кн. Шептицький Андрей. Пастирські послання 1899–1914 рр. Т. 1. – Львів: видавництво «Артос», 2007. – С. 175–198.
5. Патріарх Й. Сліпий. Заповіт. Електронний ресурс. Режим доступу.
6. <http://josyfslipyj.blogspot.com/2012/04/blog-post.html>.

УДК 37.013.44

Сафонова Н. В.,

к. пед. наук, доцент кафедри суспільно-гуманітарної підготовки
Одеської державної академії технічного регулювання та якості

ТЕОРІЯ ВЗАЄМОДІЇ І ОСВІТНІ СТАНДАРТИ В НАВЧАННІ

Трансформації стали символом сучасної бурхливої епохи розвитку науки і техніки. Глибокі, важкі, не передбачені вченими перетворення охопили у кінці другого і початку третього тисячоліття все суспільство – економіку і технологію, державно-політичні стосунки і соціально культурний лад, включаючи матеріальну і духовну культуру, гуманітарну сферу життя народу.

Сучасне реформування освіти вимагає перегляду підходів до визначення освітніх стандартів. Вони повинні віддзеркалювати нове бачення громадського ідеалу вченості, громадські вимоги до освіти як основи соціокультурного становлення молодої людини, сприяти збереженню єдиного освітнього простору в державі, відігравати стабілізуючу і регламентуючу роль.

Зміст новітньої стандартизаційної політики освіти дозволяє впорядкувати освітні системи, використовувати єдині критерії якості сучасної освітньої галузі, уніфікувати оцінки і рівні.

Вища освіта XXI століття активно вимагає певних суттєвих змін у системі змісту та організації навчання. Зміни у будь-якому напрямі є невід'ємною частиною прогресу держави взагалі. Технічні нововведення тягнуть за собою зміни технологічних процесів, зміни в управлінні цими процесами і в підготовці майбутніх висококваліфікованих фахівців. Зміни в економічному середовищі проєктують необхідність професійної переорієнтації фахівців на різних етапах їх кар'єри, освоєння нових сфер діяльності, зміни професійної кар'єри тощо. Насьогодні суттєво змінився потенціал сучасного студентства та його потреби. Недостатньо передати студентам певний інформаційний обсяг знань, набагато важливіше стає навчання їх пошуку та аналізу необхідної інформації, навчання самого процесу продуктивного отримання знань.

В Україні відсутній досвід порівняння та оцінювання існуючих освітніх програм – йдеться не про боротьбу споживача освітніх послуг за право доступу до кращого джерела знань, а про прагнення здобути атрибут освіти – диплом.

Держава здійснює контроль за рівнем якості освіти і професійної підготовки за допомогою вимірів показників якості вищої освіти студентів в процесі реалізації ВНЗ освітньо-професійної програми підготовки. Засобом діагностики є критеріально-орієнтовані тести, психодіагностичні методики, орієнтовані на виявлення якостей особи. Вони спрямовані на вимір і оцінку об'єму, повноти, системності і міцності професійних знань; дієвості і самостійності випускників, що дозволяє порівняти їх освітній рівень з еталонними вимогами освітньо-кваліфікаційної характеристики [1].

Механізм взаємодії педагога із студентами можна представити як елементарну логіку взаємодії з елементами - об'єкт-суб'єкт. В даному випадку суб'єкт (студент) є матеріальним вузлом, в якому з'єднуються в єдине ціле зміст і форма діяльності. Змістом діяльності виступає його матеріальне тіло, уся його матеріальна організація, по суті справи – фізичний розвиток суб'єкта.

Форма діяльності визначається в таких категоріях як психіка, свідомість, мислення. Розвиток цих протилежностей і є одним із завдань педагогічної науки. Проте найважливішим є гармонійне поєднання цих протилежностей. З фізики відомо, що будь-яке тіло має власну частоту коливання. І якщо частота коливань зовнішньої дії тіла співпадає з частотою власною, то досягається найбільший ефект у будь-якій діяльності [2].

Оцінка рівня мислення людини – справа дуже важка і залежить від вікового діапазону. Для цього процесу характерні певні стадії. Мислення обумовлює підхід до самостійного отримання знань і здатність їх застосувати в майбутній практичній діяльності. Об'єкт передає інформацію суб'єктові, одночасно сам навчається, самовдосконалюється.

Взаємодія між об'єктами і суб'єктами сьогодні є найменш вивченим питанням, особливо в соціальній сфері. Тому, рідко існує будь-який колектив, який би існував хоч би невеликий проміжок часу без скандалів чи конфліктів.

За наявності декількох суб'єктів (елементів системи), кожен з яких володіє власною частотою коливання, об'єктові (педагогові) проблематично "створити" з цих елементів ансамбль. Тому педагоги повторюють шлях "як нас учили, так і ми вчимо", тобто пояснюють (інформують), а студенти (суб'єкти) сприймають інформацію за своїм рівнем мислення та ступенем сприймання. Педагог повинен бути не джерелом (носієм) інформації, а режисером розумової діяльності, організатором навчального процесу, домагаючись найбільш ефективної роботи пам'яті спільно з мисленням, мовою, емоціями при високій концентрації уваги. Природно, для того, щоб це все досягало певного успіху, потрібний як можна менший діапазон розкиду власних частот коливання [2].

В процесі всього життя людина росте фізично, відбувається розвиток змісту діяльності на полюсі суб'єкта, тобто його матеріального тіла, разом із зростанням однієї протилежності росте і інша форма діяльності. Найчастіше зростання форми діяльності явно відстає від зростання змісту діяльності. Зважаючи на це виникає певна дисгармонія між змістом і формою діяльності. Форма починає не відповідати і очевидно відставати від змісту діяльності. У певний момент часу ця невідповідність може досягти конфліктної точки, кризи й, як наслідок, занепаду і повного зникнення.

На основі теорії взаємодії у навчальному процесі та всього вищесказаного, вважаємо, що навчання буде найбільш успішним та ефективним, коли студенту надається можливість діяти самостійно, згідно своїх здібностей: в пам'яті, пов'язаній з сферою свідомості, фіксуються від 70% до 90 % того, що він робить; від 2% до 50% того, що він бачить, і тільки від 5% до 10% того, що він чує.

Знання і володіння принципом теорії взаємодії є основою успішної організації будь-якого навчального процесу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ І ЛІТЕРАТУРИ:

1. Стандарти освіти: Електронний ресурс. Режим доступу: <http://ebk.net.ua/Book/synopsis/pedagogika/part2/049.htm>
2. Горшков В., Сафонова Н. Витоки кризи вищої освіти / В. Горшков, Н. Сафонова // Інноваційна педагогіка у вищих навчальних закладах: зб. наук. праць / за заг. ред. до. філол. н. доц. О. Б. Тітової]. - Донецьк: ДонУЕП, 2014. - 172 с.

УДК 796.011.1:37.035.6

Коваль А. В.,

Аспірант, Донбаський державний педагогічний університет
м. Слов'янськ

РОЛЬ ТРЕНЕРА-ВИКЛАДАЧА У ПОСИЛЕННІ ВИХОВАННЯ ПАТРІОТИЗМУ МОЛОДИХ СПОРТСМЕНІВ

Сучасна суспільно-політична ситуація в Україні, перманентний стан «мир-війна» на сході країни зробили питання виховання патріотизму не тільки актуальним, але й украй необхідним для подальшого існування нації. Саме тому в суспільстві акцент робиться на патріотичній налаштованості людини. Нашій країні потрібно реалізовувати не лише стратегії економічного, соціального, культурного розвитку, але й стратегію розвитку нації, яка має на меті виховання почуття відповідальності за особисте здоров'я та здоров'я і безпеку нації.

Концепція Державної цільової соціальної програми розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року визначає, що фізичній культурі і спорту в Україні відводиться провідна роль як «важливого фактора здорового способу життя, профілактики захворювань, формування гуманістичних цінностей, створення умов для всебічного гармонійного розвитку